

LBRIS

We know
books

**Ieroschimonahul Daniil
(Sandu Tudor)**

ACATISTUL SFÂNTULUI IOAN TEOLOGUL

Ediție îngrijită la
Mănăstirea Diaconești

Editura
Bonifaciu
2024

CUPRINS

- 7 LĂMURIRE ASUPRA EDIȚIEI
- 13 DESPRE TEMNIȚE, ÎNTEMNIȚAȚI ȘI DESPRE
CUM A FOST SCRIS ACATISTUL SFÂNTULUI
IOAN TEOLOGUL
- 25 AMINTIRI DESPRE
PĂRINTELE DANIIL - SANDU TUDOR
- 33 ACATISTUL - ROATĂ HERUVICĂ
DE CÂNTEC ȘI SMERENIE
- 37 ACATISTUL SFÂNTULUI IOAN TEOLOGUL

DESPRE TEMNIȚE, ÎNTEMNIȚĂȚI**ȘI DESPRE CUM A FOST SCRIS****ACATISTUL SFÂNTULUI IOAN TEOLOGUL**

Am fost arestat și condamnat în mai 1948, când în întreaga țară s-a desfășurat arestarea de către Securitate a tineretului naționalist-creștin. Numai în noaptea de 14 spre 15 mai au fost ridicate circa paisprezece mii de persoane, iar arestările au continuat. Mulți dintre cei urmăriți au încercat atunci să treacă clandestin granița spre Apus. Unii au fost prinși, alții împușcați pe graniță și puțini au reușit să ajungă în țările libere din Occident. Alții au luat calea codrilor și au fost ani de zile vânați de detașamente speciale de Securitate. A fost cea mai glorioasă pagină de rezistență românească din istoria poporului nostru. A curs sânge pe tot cuprinsul țării, iar acești martiri ai neamului nu vor fi uitați, căci a fost un caz unic în rândul țărilor predate Uniunii Sovietice prin conferința de la Yalta.

După ce am fost condamnat, am fost trimis spre executarea pedepsei la Pitești, unde erau repartizați studenții. Acolo am avut parte de un regim de exterminare: mâncare slabă, lipsă de asistență medicală, izolări, bătăi, sistarea ieșirii la aer. Igiena personală era și ea o pedeapsă, căci eram scoși la baie goi, iar apa era când prea fierbinte, când rece.

În 1949, O.N.U. a declarat anul mondial al combaterii TBC-ului, iar în statele membre s-au făcut radiografii la

toți locuitorii, înființându-se sanatoriul pentru tratamente adecvate. Aceste măsuri au fost aplicate și în închisori, dar de ochii lumii, căci pentru deținuții politic români, care erau la acea dată cu sutele de mii, s-a înființat un singur sanatoriu-penitenciar, la Târgu-Ocna.

Acolo am fost trimis și eu, împreună cu Valeriu Gafencu, Gili Ioanid, Aristide Lefa și alți studenți din Pitești aflați în stadii diferite ale bolii. Unii, ca Valeriu, Sava Ilie, Ciobanu Gheorghe, Niță Brașov, Ardeleanu Gheorghe, erau așa de bolnavi încât nu se puteau îngriji singuri, ci numai ajutați de noi, ceilalți, care eram „mai zdraveni”. Au fost repartizați în camera patru de la parter, numită „camera muribunzilor”. I-am îngrijit și ajutat zi și noapte, făcând cu schimbul.

Încă din prima săptămână a murit Sava Ilie, au urmat apoi Ciobanu Gheorghe, Niță Brașov și alții, care sosiseră între timp din alte penitenciare sau de la Canal. Printre deținuții aduși la Târgu-Ocna se aflau și mulți preoți și ieromonahi, așa că muribunzii – și nu numai ei – au avut posibilitatea de a se spovedi și împărtăși. Camera patru se elibera mereu prin moartea unora, dar se completa imediat prin alți bolnavi grav. Între 1949-1953, cât am stat la Târgu-Ocna, au murit în total 39 de deținuți, ale căror nume sunt înscrise pe troița ridicată după 1990 în cimitirul de lângă penitenciar, unde sunt îngropați.

Valeriu Gafencu a murit pe 18 februarie 1952. Când a venit din Pitești la Târgu-Ocna, era foarte bolnav, având nu numai TBC, ci și alte afecțiuni la inimă, ficat, rinichi.

În primele săptămâni, starea lui s-a îmbunătățit, datorită hranei mai consistente și a permisiunii de a sta la aer în timpul zilei. Totuși, Valeriu a rămas la pat, iar în scurtă vreme starea i s-a agravat. Avea dureri aproape tot timpul, dar reușea să le domine. Pe toți cei care veneau să stea de vorbă cu el îi sfătuia să se roage, căci, spunea el, viața aceasta e o trecere și trebuie să ne pregătim pentru a câștiga mântuirea.

Valeriu Gafencu, iar mai târziu Ioan Ianolide, prietenul său nedespărțit, au avut o mare înrăurire în ce privește înduhovnicirea multora dintre cei ce au trecut prin acest penitenciar. Ei au stăruit să se practice neîncetat Rugăciunea lui Iisus. Și pot spune fără să greșesc că unii dintre foștii deținuți de la Târgu-Ocna au atins treptele sfințeniei, nu numai prin desăvârșirea sufletească proprie, ci și prin ajutorul dat celor neputincioși (căroro le-au dăruit ani la rând bucăți de carne, unt, marmeladă) și mai ales prin îngrijirea celor grav bolnavi de la camera patru.

În unele memorii scrise de supraviețuitori după '89 s-a afirmat că Valeriu, ca și Ianolide și alți deținuți politic cu o viață duhovnicească înaltă, s-ar fi distanțat de trecutul lor politic, dedicându-se în exclusivitate vieții duhovnicești, unii dintre ei intrând în mănăstiri după eliberare. Valeriu însă mi-a spus, în discuțiile pe care le-am avut cu el la Târgu-Ocna, că el socotea faptul de a fi fost frate de cruce drept salvator, fiindcă așa i s-a deschis calea spre desăvârșirea duhovnicească. A dori să fii monah nu este decât o trecere

spre o altă etapă, nicidecum o dezicere de trecut. Dovadă că la Aiud, în ultimii ani, toți cei cu o trăire duhovnicească înaltă au fost izolați la Zarcă, pentru că au refuzat orice fel de reeducare.

Întâlnirea mea cu Părintele Daniil a fost la Aiud, în 1959.

S-a zvonit atunci în închisoare că a sosit de curând un lot condamnat pentru activitate religioasă la Mănăstirea Antim din București. Era vorba de grupul de la „Rugul Aprins”, un cerc de intelectuali și monahi preocupați de tradiția ortodoxă și în special de lucrarea Rugăciunii inimii. Regimul considerase „Rugul” o manifestare ostilă comunismului și dăduse condamnări mari membrilor ei. Șef al lotului era Părintele Daniil Tudor.

Absolvent al Facultății de Litere și Filozofie din București, Alexandru Teodorescu (numele de mirean al Părintelui Daniil) desfășurase înainte de intrarea în monahism o intensă activitate literară. Publicase în revistele valoroase ale vremii – „Gândirea” condusă de Nichifor Crainic, „Contemporanul” și „Cuvântul” –, fusese directorul ziarului „Credința”, înființase revista și cercul literar „Floarea de Foc”. În 1929, primind un premiu în bani pentru activitate literară, s-a hotărât să facă un pelerinaj la Sfântul Munte Athos. Acolo, poposind la mănăstiri, dar și la schiturile retrase, unde viețuiau în singurătate pustnici sporiți, a descoperit frumusețea vieții duhovnicești și profunzimea lucrării lăuntrice a curățirii de patimi și a unirii cu Dumnezeu prin har. Acolo a învățat de la călugării

îmbunătățiți lucrarea rugăciunii isihaste: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!”. Întors în țară, și-a reluat activitatea obișnuită, păstrând însă taina și lucrarea rugăciunii lăuntrice prin care s-a întărit duhovnicește.

În 1945 a intrat ca frate în obștea Mănăstirii Antim din București. În 1948 a fost tuns în monahism, primind numele de Agaton, iar doi ani mai târziu a fost hirotont ieromonah.

În acest timp a luat ființă gruparea de la „Rugul Aprins”, în care Părintele Agaton a avut un rol important. La întâlnirile ce aveau loc seara la Mănăstirea Antim, membrii grupării – monahi, profesori, poeți, publiciști – dezbăteau teme biblice, și îndeosebi aspecte legate de rugăciunea isihastă. Treptat, „serile filocalice” de la Antim au început să capete amploare, atrăgând intelectuali de toate vârstele, fapt care a alarmat Securitatea.

În 1950, Părintele Agaton a fost arestat pentru „uneltire împotriva regimului comunist” și trimis la muncă silnică la Canal, unde a stat trei ani și jumătate. După eliberare a plecat la Mănăstirea Sihăstria, iar de acolo la Schitul Rarău, unde a fost tuns în schima mare, primind numele Daniil. La Rarău a continuat activitatea începută la „Rugul Aprins”, reluând legătura cu vechii săi cunoscuți de la Mănăstirea Antim.

În 1958 a fost arestat din nou, de această dată cu întregul lot de la Antim, care includea „inculpații”: Făgețeanu

Alexandru, Ghiuș Vasile Benedict, Braga Roman, Boghiu Serghie Sofian, Dubneac Felix (toți monahi) și Mironescu Alexandru, Văsâi Gheorghe, Mironescu Șerban, Rădulescu Mihai și Mihăilescu Emanoil. Toți au fost condamnați la închisoare pentru apartenența la „Rugul Aprins”, „organizație subversivă și anticomunistă” (sic!).

Așa se face că în 1959, Părintele Daniil a ajuns la Aiud.

Am fost repartizați în aceeași celulă, alături de alți cinci condamnați, și timp de aproape doi ani am rămas împreună, deși ceilalți deținuți cu care stăteam se schimbau mereu, după tipicul bine cunoscut al pușcăriilor comuniste.

În perioada aceea, la Aiud eram în plină „pregătire” pentru reeducarea gândită cu minuțiozitate și aplicată ulterior sub comanda colonelului de Securitate Gheorghe Crăciun, directorul penitenciarului. „Pregătirea” consta în înfometare, percheziții dese, obligația deținuților de a sta nemișcați la marginea patului timp de șaptesprezece ore, fără a avea voie să se întindă, să vorbească tare ori să ia legătura cu ceilalți deținuți. Orice abatere se pedepsea cu izolarea.

În aceste condiții, singura noastră întărire erau preocupările duhovnicești. În închisoare la Târgu-Ocna, eu învățasem pe de rost Evanghelia și Apocalipsa Sfântului Apostol și Evanghelist Ioan și reproduceam adesea pasaje din ele pentru ceilalți deținuți. Așa am făcut și la Aiud, în perioada cât am stat cu Părintele Daniil. La un moment dat, Părintele mi-a cerut ca în fiecare zi să-i spun câte un capitol